

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1904

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Τριπόδων ΙΙ
Συνοικία Πλάκας

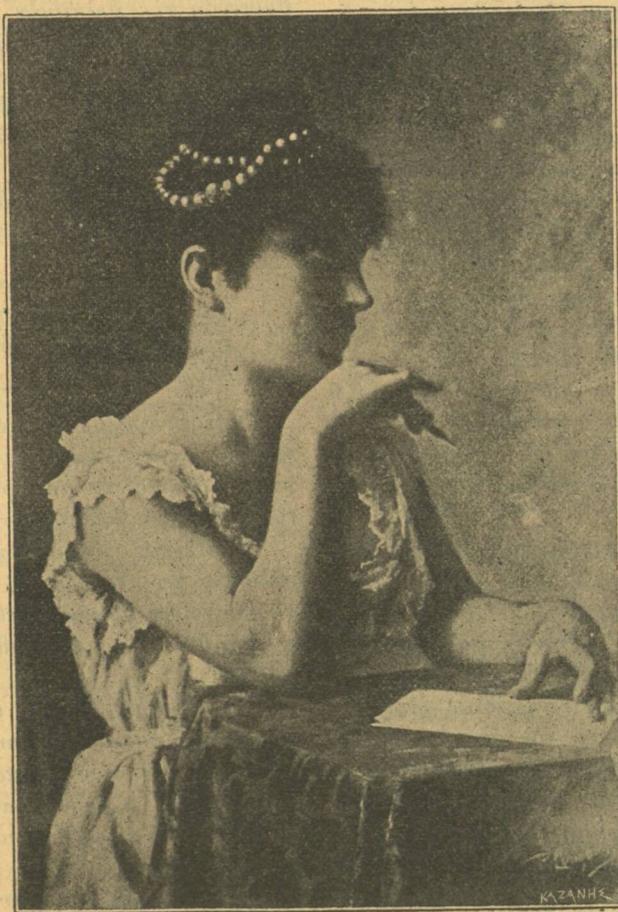
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΟΝ 12ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προσπληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἑτησίᾳ δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2,50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

Π. ΤΣΙΡΙΓΩΤΟΥ

ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΗ

Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ

Ο Ήλιος κεκμηκώς ήδη παρήτησε τὸ πυρροφλεγῆς ἄρμα του. Ἡ νύξ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῶν ὁδῶν. Αεπίτος-λεπίδος καὶ δροσερός ἄνεμος κινεῖ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τερπνὸς δὲ ψίθυρος προσβάλλει τὰ ὄτα. Εἶνε θέρος! Ὁ Οὐρανὸς ὀμιχλώδης, ἡ δὲ Σελήνη ἐπιφαίνεται ἐνίοτε γοητευτικῆ διασχίζουσα τὰ νέφη. Πέριξ αὐτῆς σκιὰ ἐξαπλοῦται. Εἶνε μεσονύκτιον καὶ οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων τῶν Ἀθηῶν παρεδόθησαν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Μορφέως.

Ἀπὸ τινος ἐξώστου νέος τις ἀτειγίζει πρὸς τὴν ἐπιφανομένην Σελήνην. Φαίνεται μίαν σύνινους καὶ μελαγχολικός, καθ' ὅσον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στεναγμοὶ διαφεύγονσι τοῦ στήθους αὐτοῦ, διαλυόμενοι εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἐνίοτε ἀποσπᾶται τῆς ῥέμβης του καὶ τότε τὰ βλέμματα του διενθύνονται πρὸς τὸν ἀπέναντι ἐξώστην. Παρατηρεῖ ἐπὶ σιγμᾶς τινος καὶ εἶτα ἐπαναπίπτει εἰς τὴν ῥέμβην του.

Ἡγάπα!

Ναί, ἡγάπα! Καὶ ἡγάπα μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν εἴκοσι χρόνιων του, μὲ ὄλην τὴν θέρμην τῆς πρωτοπειρὸν καρδίας του.

Ψυχὴ ἐρῶσα ἀρέσκειται εἰς ῥεμβασμούς.

Ψυχῆς ἀλγούσης ἡ μόνη θεραπεία εἶνε ἡ ὄνειροπόλησις.

Ἡσθάνετο πρῶτην ἤδη φορὰν τὸν ἔρωτα, τὸν ἰδανικὸν ἐκείνον ἔρωτα, καὶ τὸν ἐνόμιζεν ὡς αἰσθημα κυριαρχοῦν τῆς ψυχῆς, ὡς αἰσθημα προωρισμένον νὰ μένη πάντοτε αἰσθημα.

Ἦτο δειλὸς ἀπέναντι τῆς τρικυμίας τῆς καρδίας του καὶ ὡς ἐκ τούτου πᾶσαν ἐκδήλωσιν τοῦ ἔρωτός του ἐθεώρει ὡς ἱεροσυλίαν. Δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὸ πάθος του. Ἐφοβεῖτο μήπως τὸν χλευάσουν! Τὸ αἰσθημά του, ὁ πόνος του ἐσβύνοντο εἰς τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς του, ἢ ἐξέσπιον εἰς ἀτελεντήτους στεναγμούς.

Κατέτριχε τὴν ζωὴν του διὰ τῆς ἀναμνήσεως ἐκείνης ἣν ἡγάπα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸ μέλλον.

Τὴν εἶχεν ἰδῆ πολλάκις ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι ἐξώστου.

Δι' αὐτὸν ἦτο! Σειρῆν!

Τὸ ἄσμα τῆς ἦτο δι' αὐτὸν ἄσμα ἀηδόνας! Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ἀποτύπωμα τῶν ἀστέρων. Τὸ λεπτοφυὲς στόμα τῆς, ὅταν ἠνοιγέτο, ἐξέχεε θεῖον ἄρωμα ὅπερ τὸν ἀπενάρκου. Τὸ βᾶδιμά τῆς τῶ ὑπενθύμιζε τὴν πτῆσιν χρυσολίδος. Τὸ βλέμμα τῆς τῶ ἔφερε σκοτοδίνην. Ὁσάκις τὴν ἔβλεπεν, ἠσθάνετο φρικτὴν!

Πολλάκις εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὸν πόνον του, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ σκέψει ἀκόμη ἐφρικία καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἡ φωνὴ του ἐσβύνετο εἰς τὰ στήθη του.

Ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου του ἀπὸ δύο ἤδη ὥρων καὶ προσεπάθει νὰ διακρίνῃ ἔστω καὶ πρὸς σιγμῆν τὸ ἴνδαλμα τῆς λατρείας του. Ἀνέμενε νὰ ἐξέλθῃ, ὡς συνήθως εἰς τὸν ἐξώστην. Ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ὅμως ἀνέμενε. Οὐδεμία πλῆξις τὸν κατελάμβανε.

Τέλος σιλουέτια τις ἐπεφάνη εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ ἐξώστου καὶ σκιὰ τις διεγράφη ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἡ καρδία τοῦ νέου ἐσκίρτησε. Ἀπεσπᾶσθη τῆς ῥέμβης του καὶ πρὸς σιγμῆν προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς ἀπέναντι τοῦ σιλουέτιας.

Ἦτο ἐκείνη!

Ἡ καρδία του ἐπαλλε μέχρι διαρρήξεως. Δειλὸς ὡς πάντοτε ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐκείνη ἀμέριμος ἔλαβε κάθισμα καὶ ἐξηπλώθη νωχελῶς ἐπ' αὐτοῦ.

Σιγῆ ἐπεκράτει πανταχοῦ. Δὲν ἠκούετο ἄλλο τι, εἰμὴ ὁ ψίθυρος ὃν ἐπροξένουν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα φύλλα.

Ἡ δροσὸς προσέπιπεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς νεάνιδος καὶ ἐθώπευε τὴν χροσίζουσαν κόμην τῆς.

Ἐκεῖνος ζηλότυπος ἀνέπτει θορυβωδῶς ὡς νὰ ἠπειλεῖ τὴν αὔραν, ἥτις ἀνεμποδίστως εἶχε θωπεύσῃ τὴν θελκυκτὴν τῆς νεάνιδος παρειάν.

Αἴφνης ἡ σιγὴ διεκόπη...

Γλυκεῖς τόνοι ἐπλήρωσαν τὸ στερέωμα καὶ ὄγος διέδραμε τὰ μέλη ἐκείνου.

Συγκίνησις τὸν κατέλαβεν.

Ἐτραγώδει ἐκείνη!

Τὸ ἄσμα τῆς ἦτο παθητικὸς καὶ ἡδὺς πρὸς τὸν ἔρωτα ὕμνος.

— Ὡς τὰ ὄτα μας τέρπει ὁ σπῖνος, διὰν ἄφρονις ἄδει τὸ θέρος, τῆς καρδίας μας οὕτω τὰ πάθη διαλύει τοξέων ὁ ἔρως.

Ἡ τερπνὴ μελωδία, μόλις ἀκουομένη ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ὀμοίαζε πρὸς θελκυκτὸν ἄσμα πτηνοῦ ἄδοντος ἐν πυκνῷ δάσει καὶ ἀπομακρυνομένου ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἐπανελάβε τὸν σίχον καὶ εἶτα διεκόπη ἀποτόμως περιπεσοῦσα εἰς ῥέμβην.

Τίς οἶδεν ἂν καὶ ἐκείνης ἡ καρδία δὲν κατείχετο ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων, ὑφ' ὧν καὶ ἐκείνος;

Ἦτο νέα καὶ βεβαίως θὰ ἡγάπα!

Ἡ σκιὰ τῆς διεγράφετο καθαρὰ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοίχου, τοῦ ἀνήκοντος εἰς ἐκείνον, ἢ δὲ μορφὴ τῆς ἐζωγραφεῖτο κανονικώτατα ἐπ' αὐτοῦ. Ἐκεῖνος βεβυθισμένος εἰς ῥέμβην ἐσκέπτετο.

Εἶχεν ἀκούσει τὴν γλυκεῖαν φωνὴν καὶ τὸ πάθος ἐξεχείλισεν ἐν τῇ ψυχῇ του.

Ἦδη δὲν ἦτο κύριος ἑαυτοῦ.

Ἠγέρθη καὶ ἔστρεψεν ἱκετευτικὰ τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν παρθένον καὶ ὁ ἔρως του ἐξέσπασεν εἰς δάκρυα.

Ἐστράφη ἵνα κρῦψῃ τὴν ἀδυναμίαν τῆς καρδίας του.

Τὴν σιγμῆν ἐκείνην ἡ Σελήνη ἐφάνη αἴφνης διὰ τὸν Οὐρανὸν καὶ ἡ μορφὴ του φωτισθεῖσα διεγράψε ζωηρὰν σκιὰν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς σκιάς ἐκείνης! Αἱ δύο σκιάι ἐπλησίασαν ἀλλήλας καὶ τὰ χεῖλη των συνηρώθησαν.

Ἦτον ὁ ἰδανικὸς ἀσπασμὸς καὶ ἡ ἀπαρχὴ τοῦ ἔρωτός των.

ΑΝΔΡ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

★ ΚΟΣΜΟΙ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΙ ★

Η ΜΥΟΣΩΤΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

— Ἄς γίνῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, μῆτέρ μου. Δέχομαι τὴν συμφωνίαν ταύτην. Ὁ ἔρως; καὶ τί μὲ ἐνδιαφέρει; Γνωρίζω ὅτι ἦτο αἰτιὸς τῶν δεινῶν σας καὶ τοῦτο ἀρκεῖ διὰ νὰ μὴ τὸν δοκιμάσω ποτέ. Ὁ οἶκτος μόνος θὰ βασιλεύῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου· ὅσως τὸ ὀρκίζομαι. Μῆτέρ μου, θὰ ὄσως ἀγαπῶ πάντοτε, οὐδέποτε θὰ ἀπομονώσω τὴν στοργὴν σας καὶ ἐκεῖ κάτω ἀκόμη, ὅταν θὰ γίνω τέκνον τῆς γῆς, θὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἀλυσσον, ἥτις πρὸς ὑμᾶς μὲ συνδέει καὶ β ἀδύτηρον θὰ ἐπανεέλθω εὐτυχῆς διὰ τὰ καλὰ τὰ ὅποια ἠδυνήθην τυχὸν νὰ πράξω. Ἡ νηρητὴς Στοργὴ ἐκλινε πρὸς τὴν Μάγίαν καὶ καταφιλοῦσα τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά τῆς:

— Τότε, ὑπεραγαπητῆ μου κόρη, διέθετε τὰς τελευταίας σου ἡμέρας ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐλπίσιν καὶ ἄφησε εἰς ὄλους τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὀραϊότητός σου. Ἀπόθανε ἐδῶ, διὰ νὰ γεννηθῆς καὶ ζῆσης ἐκεῖ.

Β.

Εἰκοσὶν ἀνοίξεις παρῆλθον, ἀφ' ὅτου ἡ μικρὰ νηρητὴς Μάγια ἐγκατέλειπε τὴν μαγευτικὴν τῆς πατρίδα. Ἦδὴ ἔχει καταστῆ «πριγκήπισσα Μυοσωτῆς» καὶ κατοικεῖ μέγαν πύργον πλοῦσιον τοῦ πατρὸς τῆς, τοῦ ὁποῦ οὐ πλοῦτος εἶναι παρομιῶδης καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, καθὼς καὶ ἡ χάρις τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ μικρὰ Μυοσωτῆς λατρεύεται εἰς τὴν χώραν. Πιστὴ δὲ εἰς τὸν προορισμὸν τῆς θεραπεύει τὰς ἀνθρωπίνας βασάνους, τὰς ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς ὀδύνας, διὰ μὲν τῆς χειρὸς τῆς διανέμουσα χρυσόν, παρηγόρους δὲ λόγους καὶ μειδιάματα διὰ τῶν χειλέων τῆς.

Ἐκ τοῦ ὀραίου τῆς παρελθόντος οὐδεμία τῇ παραμένει ἀνάμνησις καὶ τὰ εἰκοσὶ τῆς γιγνῆς ζωῆς τῆς ἔτη, εἶναι ἔτη τρισευδαίμονα.

...Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν τούτοις ἀνεξήγητος πλανᾶται εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μεγαυχολία· αἰσθάνεται τὴν καρδίαν τῆς κενὴν ἢ μᾶλλον μίαν φλόγα πυρπολοῦσαν αὐτήν, φλόγα ἄσβεστον.

Ὅταν ἡ ελαφρὰ ἔσπερια αὔρα φέρει ἐκ τῆς ὀδοῦ εἰς τὰ ὄτα τῆς τὸ ἄσμα παροδίου τροβαδούρου, τὸ πνεῦμα τῆς καταλαμβάνεται ὑπ' ἀλ-

λοκότων ἐπιθυμιῶν, ἡ καρδία τῆς ὑπ' ἀγνώστων συγκινήσεων.

Ὁ ἔρως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ψάλλει τὸ ἄσμα, τῇ φαίνεται πάντῃ διάφορος πρὸς ἐκείνον, ὅν αὐτὴ διὰ τὴν πάσχουσαν αἰσθάνεται ἀνθρωπότητα. Ἀκουσίως ἡ φαντασία τῆς διὰ τῆς λέξεως ἐκείνης σχηματίζει καὶ μίαν εἰκόνα: τὴν εἰκόνα τοῦ ὀραίου γείτονός τῆς, τοῦ ἀρχοντος Γκὺ δὲ Βαλρεμόν.

... Ἐνῶ ἐρέμβαζε μεγαλόσωμος κύων, περιχαρῆς ἔθηκε τὸ ὀραῖόν του ῥύγχος ἐπὶ τῆς κυανοχρώμου ἐσθῆτός τῆς καὶ ὁ ἀρχων, τοῦ ὁποῦ οὐ ἔκων τόσον γλυκεῖα ἐσχηματίζετο εἰς τὴν καρδίαν τῆς μικρᾶς πριγκηπισσῆς, ἐπεφάνη ὑπὸ τὰ γιγαντώσῃα δένδρα.

— Δεσποινίς, ταπεινῶς ὑποκλίνομαι πρὸ τῆς ὀραϊότητός σας.

Καὶ τὸ μέτωπόν του θίγει τὴν ἐσθῆτα, ἣν τὰ χεῖλη του ψαύουν εἰς φέλιμα φευγαλέον.

— Γλυκεῖα πυργοδέσποινα, ἐξακολουθεῖ, καθήμενος παρ' αὐτὴν, ἔσχον μετὰ τοῦ πατρὸς σας σπουδαίαν συνέντευξιν, ἐξ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία μου. Πρὶν ἐγκαταλίπω τὴν οἰκίαν ταύτην, ἠθέλησα νὰ ἴδω τὴν πριγκηπισσάν Μυοσωτίδα ἥς τὰ ἠδέα βλέμματα εἶναι, λέγουν, τάλισμαν, δι' ἐκείνοισ, πρὸς οὓς καταδέχεται νὰ τὰ ῥίψῃ. Δεσποινίς, θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τὴν εὐτυχίαν;

— Ἐὰν δύναμαι, ἐξνχώτατε.

— Ἡ εὐτυχία μου παρ' ὑμῶν μόνον ἐξαρτᾶται, διότι ἐζήτησα παρὰ τοῦ κόμπους δὲ Βαλδὲλ τὴν χεῖρα τῆς κόρης του, πριγκηπισσῆς Μυοσωτίδος.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἔρριξε κραυγὴν συγκινήσεως καὶ ἡ χεῖρ τῆς ὑπεδάσταξε τὴν καρδίαν τῆς. Τῆς φαίνεται ὅτι χαρὰ ἀνέκφραστος τὴν ἐπλήρωσε καὶ συγχρόνως θλίψις τὴν ἐξέσχισε, μὲ φωνὴν δὲ τρέμουσαν ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν μνηστῆρά τῆς:

— Ἡ μικρὰ πριγκήπισσα Μυοσωτῆς θὰ ὄσως καταστῆ εὐτυχῆ, ἐξοχώτατε.

Ἄλλ' ἐν' ᾧ τὰ τρέμοντα χεῖλη τοῦ νέου ἀνδρὸς ψαύουν τὰ δάκτυλά τῆς, ἐκείνη φρικτῶς εἰς τὸ οὖς τῆς μία φωνὴ βοᾷ: — Ὁ θάνατος θὰ ἔλθῃ νὰ διακόψῃ τὴν εὐτυχίαν σου. Δὲν ἀνῆκεῖς ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν γῆν. Ἐλθσὸν ὄνδρες τὸν ὄρκον σου.

.....

Γ.

Ἡ δαιμονία φωνὴ εἶχε δίκαιον.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ πριγκήπισσα ἐμαραίνετο.

Παρὰ τὴν σφοδρὰν τῆς ἐπιθυμίαν νὰ ζῆσῃ, τὰς φροντίδας τοῦ γηραιοῦ πατρὸς τῆς, τὴν στοργὴν τοῦ μνηστῆρός τῆς, τὰς θερμὰς προσευχὰς τῶν πτωχῶν, οὓς εἶχε βοηθήσῃ, ἐφθινε ἐξακολουθητικῶς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ὁσᾶναι πέπλος τῆς ὑπανηγείρετο βραδέως, αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος διέσχιζον τὰ ὀνειρά τῆς.

Διέβλεπε θάλασσαν ἀπέραντον, βαθυκύανον, ἐνῶ ἀτμοσφαῖρα μεθυστικὴ, ἀγνώστου ἀπὸ μακροῦ χρόνου γλυκύτητος, τὴν περιέβαλλε. Μορφαὶ ἀόριστοι λάμπουσαι ὡς οἱ ἀστέρες τὴν περιεστοίχιζον, τὴν ἐθώπευον, ψάλλουσαι εἰς ἄσμα γλυκὺ:

— Μικρὰ νηρητὴς Μάγια, ἐπανερχεσθαι πρὸς

ἡμᾶς. Ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι εἰμὴ ψεῦδος καὶ θάνατος. Εἶσαι κόρη μας ἐνθυμοῦ. Καί, παρὰ τὰ δάκρυα, ἄτινα ἔβρεχον τοὺς ὠραίους τῆς ὀφθαλμοῦς, ἢ μικρὰ προγκήπισσα Μυωσῶτις, ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας τῆς, ἠσθάνετο ὑψουμένην φλόγα γλυκυτάτην ἐλπίδος καὶ παραμυθίας.

Ἐσπέραν τέλος τινά, τὴν τελευταίαν ἐσπέραν, ἦν ἡ νηρηὶς Μάγια διπλῆθεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ πέπλος κατέπεσε τελείως.

Ἡ ἄλυστος συννηνῶθη, το παρὸν προσεκολλήθη εἰς τὸ παρελθόν, ἢ Μυωσῶτις ἀνεμνήσθη.

Καλέσασα τότε πλησίον τῆς τὸν γηραιὸν τῆς πατέρα καὶ τὸν μνηστήρ᾽ αὐτῆς, τὸν νεαρὸν συνήγαγεν εἰς τὰς διαφανεῖς χεῖράς τῆς τὰς ρυτιδωμένας ὑπὸ τῆς θλίψεως ἰδικᾶς τῶν καὶ βραδέως, διακοπτομένη ἀνὰ πᾶσαν φράσιν, τοῖς ἐγγνώρισεν ὅ,τι ἠγνούουν περὶ τῆς ἄλλοτε ζωῆς τῆς. Περιλύπος ὁ γηραιὸς κόμης, ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πεπρωμένου του, ἀλλ' ὁ νεαρὸς ἀνὴρ ἀνεκραύγαδεν :

— Ἀγαπῆτέ μου φίλε, δὲν θέλω νὰ σὲ ἐγκαταλείψω. Θέλω νὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

— Τὸ καθικόν μας ἀπαγορεύει τὴν ἐνωσίν μας, ἀπεκρίθη ἐκείνη περιλύπως. Ἀλλὰ σοῦ ὀρκίζομαι, Γκύ, ὅτι καθ' ἐκάστην τὴν αὐτὴν ὥραν, θὰ ἐπανέρχωμαι πλησίον σου, θὰ ἐπαναδῶλέπω πᾶν ὅ,τι ἐπὶ τῆς γῆς ἠγάπησα καί, ὅπως σήμερον, οἱ ὀφθαλμοί σου θὰ δύνανται νὰ ἀναγνώσωσιν εἰς τοὺς ἰδικούς μου τὴν στοργὴν μου.

Ἐπεγέρθη ἐκ τῆς κλίνης τῆς καί, ὀρθοῦσα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κόμης δὲ Βαλρεμόν.

— Θέλω νὰ ἀποθάνω ἐκεῖ ἐνθα θὰ ἐνταφιασθῶ, εἶπεν. Ὑποστήριξέ με. Καί ἐγκατέλιπε τὸ δωματίον τῆς, ἐξεληθούσα δὲ τοῦ πύργου ἐθάνη ὁμοιάζουσα, ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς Σελήνης, πρὸς φάσμα ὀλόλευκον. Κλονιζομένη τότε κατνηθύνθη πρὸς ὀγκῶδη τινὰ λίθον, χρησιμεύοντα ὡς φράχτην ὀππλοῦ τινός καὶ ἐπὶ τοῦ γρανίτου ἐκείνου, ἐκ τοῦ ὁποίου εὔρε μέσον νὰ φύεται τὸ χόρτον :

— Ἐδῶ θὰ εἶναι ὁ τάφος μου, εἶπεν καὶ ἰδοὺ ἢ ἀνάμνησίς μου.

Ἐκάθηδεν ἐπὶ τοῦ χόρτου, διὰ τῶν ἐξησθενημένων δακτύλων τῆς νεύουσα ὅπως ἀνθίσθη ἀόρατον φυτόν.

Φύλλα μικρά, λεπτά καὶ πράσινα ἀνεφάνησαν, εἶτα δὲ ἀνθὴ λαμπρά, κυανὰ ὡς οἱ τῆς Μυωσῶτιδος ὀφθαλμοί.

— Γκύ, σοὶ τὰ δίδω ὡς ἀνάμνησιν. Θὰ τοῖς δώσῃς τὸ ὄνομά μου· καθ' ἐκάστην δ' ἐσπέραν τὴν ὥραν αὐτὴν ὑπὸ τὸ σεληνιαῖον φῶς θὰ φαίνονται ἐν αὐτοῖς οἱ ὀφθαλμοί μου. Τότε θὰ εἶμαι πλησίον σου, ἀγαπῆμένη μου φίλε.

Καὶ ἄλλα ὅμοια ἀνθὴ θὰ φύωνται ἀνὰ τὴν πεδιάδα θὰ εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς ἀναμνήσεως καὶ τὸ ὄνομά των Μυωσῶτις θὰ ἰσοδυναμῆ πρὸς τὸ Ἐ ν θ υ μ ο ῦ.

Ἀγάπη μου, Πατέρα μου, χαίρετε. Ἐνθυμῆσθε τὴν διάδασιν τῆς Μυωσῶτιδος ἐπὶ τῆς γῆς· μὴ τὴν κλαύσετε.

Ἡ μικρὰ προγκήπισσα κατέπεδεν· ἐλαφρὰ ἀνέμου ριπὴ ἠνέωξε τὰ χεῖλη τῆς καὶ ἡ ψυχὴ τῆς μικρᾶς νηρηίδος ἐτραπῆ πρὸς τὰς φαντασμαγορικὰς χώρας, ὅπου τὸ πρῶτον εἶχε ζῆσθ.

Δ.

Μόνον τὰ κυανὰ ἀνθύλλα ἔμειναν καὶ ἐν αὐτοῖς ἔκτοτε καθ' ἐσπέραν ἀναφαίνονται δύο γλυκύτατοι ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπινου.

Παδατηρησάτέ τα.

Σήμερον ἀνθίζου ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰς πεδιάδας, γεννηθέντα ἐκ τῶν δακρύων τῆς νηρηίδος Μυωσῶτιδος. Ἀγαπῶ τὰς ὄχθας τῶν ὑδάτων, ἔμβλημα τῆς ἀναμνήσεως. Φαίνεται δὲ ὅτι διετήρησαν εἰς τὰ κυανὰ τῶν πέταλα ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν πλήρη στοργῆς καρδίαν τῆς γλυκυτάτης μικρᾶς Νηρηίδος, ἥτις τὰ ἐδώρησεν εἰς ἀνάμνησίν τῆς εἰς τὴν γῆν.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ Σ. ΠΑΡΙΣΗΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΣΕ

Στολίσσατε τὴν ἄνοιξι μὲ τὴν τρελλὴ χαρὰ σας, κόψετε ρόδα ἀμέτρητα ἀφ' τὴν πρωτομαγιά, ζευγαρωμένα τρέξετε καὶ ὅσα θερμὰ φιλιὰ σας θὰ βρῆτε τόσους πόθους σας μὲ διάπλατα φτερά.

Καὶ σὺ, καρδιά βαρυνόμορη, πάψε σκληρὰ νὰ πάλλης, λησμόνησε, λησμόνησε τὰ ρόδα τὰ γλυκὰ, πλανέσου μεσ' ὅσα κύματα μανθῆς ἀνεμοζάλης σ' αὐτὴ τὴ γῆ, παντέρμη, δὲ θαῦρης τὴ χαρὰ.

Ἀνὸ μαῦρα χρόνια ἐπέρασαν ποῦ κλαῖς πικρὰ γιὰ κείνη κι' ὄλο μ' ἐλπίδες κι' ὄνειρα πλανιέσαι μεσ' τὴ γῆ, λησμόνησε τὴν ὑπαρξί' οὐτοῦ τάφου τὴ γαλήνη γιὰ σένα ἢ τύχη ἐστάθηκε ἀλύπητη, σκληρῆ.

Ἐμπρὸς ὅσα κάλλη τ' ἄπειρα πῶχω ὅσῃ γῆ ἀπαντήσῃ γέρνω σιγὰ τὸ μέτωπο γεμάτο ἀπελπισία, θαρρεῖς πῶς δὲν ἀγάπησα, πῶς ἢ καρδιά ἔχει σβύσει, ποῖός ξέρεῖ πῶς τὴν ἄβυσσο ἤροικῶ ὅσα σωθῆκα.

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΒΙΑΓΚΙΝΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

Ὅταν χαρούμενα θὰ ἰδῶ ἢ καὶ ἀγριεμμένα τὰ κύματα σου, θάλασσα, γιὰτί ν' ἀναστενάζω ; Στοῦ ἡλίου τὸ βασίλειμα ὅταν ροδοσπαρμένα σου στέλλει ὁ οὐρανὸς φιλιὰ, δάκρυ ἐγὼ σοῦ τάζω.

Στὸ φρικιαστὸ ἀναγάλιασμα τῶν φύλλων ποῦ σαλεύουσι
Στὸ μυστικὸ ψιθύρισμα, ὅσῃ νεκρικὴ σιγῇ
Τοῦ δειλινοῦ τοῦ θεϊκοῦ, τῆς μαγεμένης νύχτας
Ἀργοσταλάζει κατὶ τι μὲ τὴ δροσιά ὅσῃ γῆ.

Τὸ δάκρυ μου εἶναι· θλίβερὴ βροχὴ σοῦ συνοδεύει
Τὸ κάθε σου μυστήριον, τὸ κάθε σου στολίδι,
Νεράϊδα πλάσι, ποῦ κρυφὰ μέσα μου ἀνοδεύει
Χορδὲς θλιμμένες ποῦ ἢ ψυχὴ τέσ' ἤπρε δακτυλίδι.

Καὶ δὲν ἔμπορῶ χωρὶς αὐτὲς μίᾳ στιγμῇ νὰ ζῆσω
Κι' ἂν ζῆσω ζῶ σὰν τὸ πουλὶ πῶχασε τὴ λαλιὰ,
Μὲ θλίβουν μὰ δὲν γίνεται πάλι νὰ τέσ' ἀψῶ
Γι' αὐτὸ ὅσα πανηγύρια σου, πλάσι, θρηνεῖ ἢ καρδιά.

ΑΝΕΜΟΖΑΛΗ

★ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ ★

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΚΤΗΝ

Συνέχεια (ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐφθασαν εἰς τὸ πεδίον τῆς σκοποβολῆς. Ἐξ ὄλων τῶν ἐκεῖ εὐοισκομένων σκοπευτῶν, μόνον ὁ Σίντεν ἦτο γνωστὸς εἰς αὐτούς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διηγωνίζετο πρὸς τινὰ κόμητα Οὐγγρον. Ἦσαν καὶ οἱ δύο ἀψόγως ἐνδεδυμένοι κατὰ τὸν ἀγγλικὸν συρμόν, ἀλλὰ, παρὰ τὰς ἐπιδεικτικὰς ἀμφιέσεις των, ἀμφοτέροι παρουσίαζον φυσιογνωμίας βλακῶν.

Καθὼς προσέδεν ἡ κ. Ἐλτζεν, ὁ Σίντεν δὲν ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν παρουσίαν των.

— Κερδίζεσαι ; τὸν ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ τινὰς στιγμᾶς.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος πηγαίνω καλὰ, κυρία, ἀπήντησεν. Εὐχαριστῶ ! Μέχρι τέλους θὰ νικήσω, πιστεύω.

Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν Σβίρσκι :

— Σεῖς δὲν διαγωνίζεσθε ; ἠρώτησεν.

— Ναί, ἐνίοτε, εἶπεν οὗτος. Ὅχι σήμερον ὅμως.

— Ἐγὼ σήμερον εἶμαι· εὐτυχῆς εἰς τὸ παιγνίδι, προσέθηκεν ὁ Σίντεν ρίπτων ἐμφαντικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς κ. Ἐλτζεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ἐκάλεσαν καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀπαμακρυνθῆ.

— Ἦθελε νὰ εἰπῆ ἴσως ὅτι εἶνε δυστυχῆς εἰς τὸν ἔρωτα, εἶπεν ὁ Σβίρσκι.

— Ὁ βλάξ ! Καὶ μήπως ἦτο θανατὸν νὰ μὴν εἶνε ! εἶπεν ἡ κ. Ἐλτζεν.

Κατὰ βάθος ὅμως δὲν ἦτο διόλου δυσηρεστημένη, ἀφοῦ παρουσία τοῦ Σβίρσκι ἐκολάκευσαν τὴν φιλαυτίαν τῆς καὶ ὑπεδήλωσαν ὅποιον ἀποτέλεσμα παρήγεν ἢ καλλονὴ τῆς ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.

— Πρὸ πολλοῦ ἤθελον νὰ σὰς ἐρωτήσω κατὶ, εἶπεν ὁ Σβίρσκι μετὰ τινὰς στιγμᾶς σιωπῆς, ἀλλ' εἰς τὸ τραπέζι, παρουσία τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ Κρέσοβιτς, δὲν ἠδυνάμην. Ὁ Κρέσοβιτς μου εἶπεν ὅτι φεύγει. Εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ καὶ διατί ;

— Ναί, εἶν' ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἐκείνη. Ἐν πρώτοις δὲν εἶμαι βεβαία ἂν εἶνε ὑγιῆς. Ὁ ἰατρός, καὶ μὲν μοῦ εἶπε πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὅτι δὲν ἔχει τίποτε κι' ἔτσι τὸν ἐκράτησα ὡς τώρα, ἀλλ' ὅπως δὴποτε δὲν μοῦ πολυαρέσει ἢ ὠχρότης του... Ἐκτὸς τούτου εἶνε παράξενος, νευρικὸς καὶ πολλάκις καταντᾷ ἀνυπόφορος.

... Ἐεῦρετε δὲ καὶ τὰς ἀρχὰς του; Εὐτυχῶς ποῦ ἔδωκα τοιαύτην ἀνατροπὴν εἰς τὰ παιδιὰ μου, ὥστε αἱ παρακεινδυνευμέναί θεωρίαί του δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἔχωσιν οὐδεμίαν ἐπ' αὐτῶν ἐπίδρασιν... Ὅπως δὴποτε ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ παύσῃ ἢ διαρκῆς αὐτὴ συνάφεια μετ' ἀνθρώπου ἐξημμένου καὶ διακειμένου ἐχθρικῶς πρὸς τὴν κοινωνικὴν των τάξιν. Μοῦ ἐξεφράσατε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συνομιλοῦν με κάποιον τὴν μητρικὴν των γλῶσσαν, τοῦτο δὲ ἦτο διαταγὴ δι' ἐμέ. Ἐκτὸς τούτου κι' ἐγὼ αὐτὴ ἤμην τῆς γνώμης σας διότι, καθὼς βλέπω, ὅλοι σχεδὸν δίδουν εἰς τοῦτο σημασίαν, καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχουν ἀδικον... Ἀλλ' ὁ Κρέσοβιτς δὲν εἶνε ὁ

★ ΑΠΟΧΤΥΠΟΙ ★

ΚΥΜΑ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐστὸ ἀκρογιάλι καθισμένος μέσα σὲ διάφανη νυχτιὰ ἀγνάτευτα συλλογισμένος τῆς θάλασσας τὴν ἀγκαλιὰ. Τὸ κάθε κύμα ῥοτενυμένο τὴν φιλοῦσε ὀλοένα καὶ ἐφρευγεν ἀποσταμένο πάλι μακρὰ ὅσα ξένα.

Ἀχόραγο, δίγα γεμάτο ἐφρευγε πληγὴ ν' ἀνοίξῃ, μὲ τὸ ἀχνίλι του τ' ἀφράτο κ' ἄλλη ἀγκαλιὰ νὰ σμίξῃ. Καὶ σὺ ἀνάλαφρα σιμά μου καθὼς τὸ κύμα μὲ φιλεῖ, καὶ πάλι φεύγει μακρὰ μου μ' ἄλλη ἀγάπη νὰ περῆς.

ΜΙΛΤΩΝ ΒΙΤΑΛΗΣ

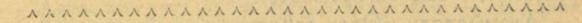
Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Ὅλα τᾶχει ξεχάσει ἡ τρελλὴ τὸν ἄνδρα τῆς, τὴ μάννα, τὰ παιδιὰ τῆς, Κανένα δὲν γνωρίζει μεσ' ὅσῃ γῆ Σὲν ἔχασ' ἢ φτωχὴ τὰ λογικὰ τῆς.

Κι' ὅπως τὴν βλέπω σὰν θὰ κοιμηθῆ Μ' εὐλάβεια νὰ κάνῃ τὸν σταυρὸ τῆς, Γιατί ὅλα κι' ἂν τὰ ἔχασ' ἡ τρελλὴ, Ποτέ τῆς δὲν ξεχνάει τὸν θεὸ τῆς-

Σάμος.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

κατάλληλος δι' αὐτὸ τὸ ἔργον, διότι, ὡς σὰς εἶπον, εἶνε πολὺ ἐξημμένος.

— Δυποῦμαι πολὺ, ὀπωσδήποτε... Εἰς τὰς γωνίας τῶν ὀφθαλμῶν του ἔχει μερικὰς ρυτίδας αἰ ὁποῖαι δεικνύουν ὅτι εἶνε φανατικὸς. Εἶνε μία περιέργως φυσιογνωμία, φαίνεται, ἐν γένει, πρόσωπον ἐνδιαφέρον.

— Νά, πάλι... Ὅμιλεῖ δι' ὑμῶν ὁ καλλιτέχνης, παρετήρησε μειδιῶσα ἡ κ. Ἐλτζεν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὅμως κατέστη πάλιν σοβαρὰ καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς ἔδειξε σημεῖα ἀμηχανίας.

— Καὶ ἕνας ἄλλος λόγος σοβαρότερος, εἶπε, μὲ ἀναγκάζει νὰ μὴ τὸν κρατήσω ἐπὶ πλέον. Εἶνε κομμάτι λεπτὸν τὸ ζήτημα, ἀλλ' ἐγὼ θὰ σὰς τὸ πῶ, διότι εἰς ποῖον ἄλλον πρέπει νὰ ἐξηγήσω τὰ κατ' ἐμὲ ἂν ὄχι σὲ σὰς, τόν... μέγαν ἄνδρα, μὲ τὸν τίμιον καὶ ἀγαπητὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος μόνος ἔμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὰ πάντα ;... Παρετήρησα λοιπὸν ὅτι ὁ Κρέσοβιτς εἶνε σχεδὸν τρελλὸς ἐξ ἔρωτος δι' ἐμέ... Ἐννοεῖτε δὲ ὅτι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ τὸν κρατήσω ἐπὶ πλέον κοντὰ μου...

— Μπᾶ !... Κι' αὐτὸς ἀκόμη ; ἀνεφώνησεν ὁ Σβίρσκι.

— Ναί ; ἀπεκρίθη ἐκείνη χαμηλόφωνα τὰ βλέμματα καὶ προσπαθοῦσα νὰ πείσῃ τὸν Σβίρσκι ὅτι ἡ ὁμολογία αὐτῆ τῆς ἐκόστιζε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ καταστεῖλῃ μειδιάμα ἱκανοποιηθείσης φιλαυτίας, ἔκφρασιν θριαμβοῦ τῆς γυναικείας της ματαιότητος, ὁμοίαν ἐκείνην ἤτις πρὸ ὀλίγου ἀνεφάνη εἰς τὴν μορφὴν τῆς μετὰ τοὺς λόγους τοῦ Σίντεν. Ὁ Σβίρσκι ἀντελήφθη τὸ μειδιάμα τοῦτο, τὸ διὰ πάντα ἄλλον ἀδιόρατον, καὶ αἰσθημα λύπης καὶ ὀργῆς τοῦ συνέσφιγξε τὴν καρδίαν.

— Φαίνεται λοιπὸν ὅτι κι' ἐγὼ εἶμαι προσβεβλημένος ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν αὐτὴν, εἶπε.

Εκείνη πρὸς στιγμὴν τὸν ἠτένισε σιωπῶσα. Ἐπειτα τὸν ἠρώτησε χαμηλοφώνως :

— Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ ζηλοτυπία ἢ ἡ ἀχαριστία σὰς ὑπαγόρευσε αὐτὰς τὰς λέξεις ;

— Ἐχετε δίκην, εἶπεν ὁ Σβίρσκι, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς τελευταίας τῆς λέξεις... Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι... Ὁ Κρέσοβιτς πρέπει νὰ φύγῃ.

— Σήμερα μάλιστα θὰ κανονίσω τοὺς λογαριασμοὺς του καὶ θὰ τὸν διώξω...

Ἐσιώπησαν. Μακρόθεν ἤκούοντο οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ Οὐγγρου καὶ τοῦ Σίντεν, διαγωνιζομένων ἀκόμη.

Ἐν τούτοις ὁ Σβίρσκι δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς συχωρήσῃ τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τυχαίως παρετήρησε πλανώμενον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Ὅσον καὶ ἂν προσεπάθει νὰ τὴν δικαιολογήσῃ, σκεπτόμενος ὅτι, ὡς πρὸς τὸν Κρέσοβιτς, ἐκεῖνη εἶχε φερθῆ ἀμέμπτως καὶ ὅτι οὐδεὶς λόγος ὑπῆρχεν ὅπως τὸν παροργίζῃ, ἢ καρδία του ὅμως συνεσφίγγετο καὶ καταλαμπάνετο ὑπ' ὀργῆς βαθμηδὸν αὐξούσης.

Αἱ σκέψεις του διεκόπησαν ὑπὸ τῆς κ. Ἐλτζεν, ἢ ὁποῖα, αἰσθανομένη ψύχος, ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φύγῃ.

— Πᾶμε σπῆτι. Θὰ σὰς δώσω ἓνα ἐπανωφόρι, εἶπεν. Ἄλ' ἔως θὰ κρυώσετε...

Ἀνεχώρησαν ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος, ἢ ὁποῖα ὠδήγει εἰς τὸν ἀνώτερον ἐξώστην, ἐσταμάτησεν ἀποτόμως.

— Ἐγνώθ' ὅτι εἶσθε κακιωμένος μαζί μου, τῷ εἶπεν. Μὰ τί ἔκαμα λοιπὸν καὶ σὰς δυσηρέστησα ;

— Συγχωρήσατε ἓνα παράξενον, εἶπεν ὁ Σβίρσκι, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχε κατευνασθῆ, τὸν συνεκίνησε δὲ καὶ ἡ τρυφερότης τῆς συντρόφου του. Σὰς ζήτη ῶ μωρίαὶς συγγνώμην.

Εκείνη προσεπάθησε νὰ μᾶθῃ τί συνέβαινε, τί τὸν εἶχε δυσαρεστήσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην. Τότε, μὲ τόνον σχεδὸν ἀστεῖον, σχεδὸν λυπημένον, ἤρχισε νὰ σχολιάζῃ τοὺς καλλιτέχνους. Τί παράξενοι ἄνθρωποι! Μὲ τὸ τίποτε δυσαρεστοῦνται, ὑποφέρουν. Περιστελλοῦνται σὰν τοὺς σαλιάγκους μὲς ἴστα κοιλίαι τῶν καὶ κἀνεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἐνοήσῃ. Σήμερα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ περιπάτου τῶν παρετήρησεν ὅτι τρεῖς φορὰς εἶχε δυσαρεστηθῆ. Γὰρ νὰ τὸν τιμωρήσῃ λοιπὸν, τὸν κακὸν ἄνθρωπο, θὰ τὸν κρατοῦσε νὰ φᾶνε μαζί, ὡς τὸ βράδυ...

Ὁ Σβίρσκι τὴν ἠγχαρίστησεν, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ. Τῆς ἐνεπιστεύθη τὰς λύπας του, τὰς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του στενοχωρίας, τῆς ὀμίλησε περὶ τῆς ἀνησυχίας του διότι δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ πρότυπον διὰ τὴν μεγάλην εἰκόνα του, τὸν ὕπνον καὶ τὸν θάνατον καὶ τέλος περὶ τῶν ἐλπίδων, ἃς ἐστήριζαν ἐπὶ τῆς εἰκόνας ταύτης.

— Συμπεραίνω ὅμως ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπατε, παρετήρησε μειδιῶσα ἢ νεαρὰ χήρα, ὅτι θὰ ἔχω ἓνα διαρκῆ ἀντίπαλον πλησίον μου, τὴν τέχνην.

— Ὡ! Αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε ἀντίπαλος, εἶνε μία θεὰ τὴν ὁποῖαν θὰ λατρεύωμεν καὶ οἱ δύο, εἶπεν ἐνθουσιωδῶς ὁ καλλιτέχνης χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι αἱ ὀφρῦς τῆς ἀκρατίας του συνεσπάσθησαν.

Ἐφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὁ Σβίρσκι προῦχώρησε πο' ὑ

διανύσας τὰ τρία τέταρτα τῆς πρὸς τὸν παράδεισον ὁδοῦ, ἀνεχώρησεν ὅμως μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι μόνον μετὰ τὴν γάμον θὰ τῷ ἠνοιγόνοτο ὀριστικῶς αἱ πύλαι.

Ὅταν δὲ μετὰ μακρὸν ἢ ταραχῆ του κατηνύσθη, σχεδὸν ἠγυγνώμονει πρὸς τὴν κ. Ἐλτζεν διότι τῷ εἶχεν ἐμπνεύσῃ τὴν τελευταίαν ταύτην σκέψιν. (Ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝ ΠΕΛΑΣΓΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 9ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φύλλοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου 1904 δημοσιευθεῶν 40 Π. Ἀσκήσεων.

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Λάτρεις τοῦ Ἐσπέρου, 39.
Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἐκάτη, 38.
Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : κ. Τάκης Παπαθεοδώρου, 37.

Λάτρεις Ἀστέρων, 36 καὶ Πράσινο Ἄλογο 36.

Ἐστειλαν προσέτι ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς :

Ἐρυθρὰ Βιολέττα καὶ Βασιλεὺς τοῦ Ἄργου, 35.— Λαμπαδίας, 33.— Δοῦξ τοῦ Ἀργολικοῦ, 31. Φρούριον τῆς Ἰθώμης, 30.— Χαλασιὸς Κόσμου καὶ Παλμὸς Καρδίας, 29.— Φιλόγελος Κόρη καὶ Χρυσὴ Καρδία, 28.— Ἀστὴρ τοῦ Ἀργολικοῦ, 25.— Ἀνεμοζάλη καὶ Ναυτική Ἑλλάς, 24.— Ὑποψήφιος Δόκιμος, 20.— Μυροβόλος Πνοῆ καὶ Γκρινιάρης Νοικοκύρης, 18.— Γ. Ν. Κ. ὁ Πατρὺς καὶ κ. Μ. Κασσελίδης, 17.— Ἀνδαλιουσία καὶ Ὀνειροπόλος Ψυχῆ, 15.— Κρανῆ, 10.— Ναύτης τοῦ Ἀργολικοῦ, 7.— Μαγευτικὴ Ποσειδωνία καὶ Ὀλυμπιάς, 3.— Ἀθῶνα Καρδία, κ. Ἀρζώρας καὶ Ἰουλίττα δὲ Μοντές, 1.

ΣΗΜ. Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁ ρ θ ἄς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐ μ π ρ ο θ ἔ σ μ ω ς.

Συγχαίρομεν ἅπαντας τοὺς βραβευθέντας καὶ ἰδιαίτερος τὴν τυχούσαν τοῦ πρώτου βραβείου, ἢ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν τῆς ἵνα δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα τῆς.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

Ἐν Πειραιεῖ ὁ κ. Σπ. Γ. Κακριμάνης (Γραφεῖα κ. Κωνσταντοπούλου).

Ἐν Θήβαις ὁ κ. Ἰωάν. Ν. Καρέκλης

Ἐν Γυθείῳ ὁ κ. Ἰ. Μουντζουριδῆς (Ἰατρός)

Ἐν Καλάμαις ὁ κ. Ἀλ. Κωνσταντινίδης (Τελωνῆς) ὁ κ. Λύσανδρος Μαχαίρας (Κοθηγητῆς Ἑξένων Γλωσσῶν)

Ἐν Πάτρας ὁ κ. Ν. Λεβαθηνός

Ἐν Τρικινάλοις (Θεσ.) ὁ κ. Κ. Παντολέων (Δικηγόρος)

Ἐν Κύμῃ ὁ κ. Ε. Ῥωπαίτης (Ἐμπορος)

Ἐν Σύρῳ ὁ κ. Μιχῆς Λούβης (Ἐμπορος)

» » Ἡ Δίς Ἐλένη Α. Βοηκλή.

Ἐν Χαλκίδι ὁ κ. Θ. Φαρμακκίδης (Συμβολαιογράφος)

Ἐν Βόλῳ ὁ κ. Κ. Χρηστούπουλος (Βιβλιοπωλεῖον κ. Πρασκείουπούλου).

Ἐν Νησίῳ (Μεσσήνης) ὁ κ. Π. Δασκαρόλης

Ἐν Αἰγίνῃ ὁ κ. Σπυρ. Λεονάρδος (Διμενάρχης)

Ἐν Ὑδρᾷ ὁ κ. Μιχ. Συδίας (Ἑλληνοδιδάσκαλος)

Ἐν Αἰγίῳ ὁ κ. Θάνας Μπιτσάκος

Ἐν Θήρᾳ ὁ κ. Ἰάκωβος Βαρόντης

Ἐν Ἀργεῖ ὁ κ. Τάκης Πλατανίτης

Ἐν Ῥαιδεστέῳ ὁ κ. Γεώργ. Γούναρης (Ἐμπορος)

Ἐν Σαμψούντι ὁ κ. Γεράσιμος Ἄννινος

Ἐν Ρόδῳ ὁ κ. Γεράσιμος Δ. Δρακίδης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὸν Β' μέγαν διαγωνισμόν ἐγγραφῆς συνδρομητῶν καὶ ἐγγράφαντες συνδρομητὰς νὰ μᾶς ἀποστείλουν ὅσω τὸ δυνατόν ταχύτερον τὰς συνδρομὰς τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντων, ἵνα μὴ ἀποκλεισθῶσι τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ ἅτινα ἐξαχθῆσονται λίαν πρὸς ἡμᾶς μετὰ τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων τοῦ «Ἐσπέρου» εἰς ὃ, ὡς γνωστόν, ἔχουν δικαίωμα συμμετοχῆς μόνον οἱ πληρώνοντες ἐτησίαν συνδρομὴν.

Δραχ. 15, φίλτατε κ. Σπ. Γ. Κακριμάνη, ἐλήφθησαν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν θερμότερα ὡς καὶ διὰ τοὺς ἀενάους κόπους οὓς καταβάλλεις ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπέρου». Τεσσαράκοντα ἀποδείξεις πρὸς εἴσπραξιν ἐστάλησαν τὰς ἐλάθετε ;

Δρ. 8 ἐλήφθησαν, φίλτατε Ἀστερόεις Οὐρανέ, σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν φιλικωτάτην ἐπιστολήν σου.

Φύλλα, Δίς Ὀλγα Μοδινοῦ, ἐστάλησαν διὰ τοὺς τόσους καλὰς ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπέρου» λόγους ὑμῶν σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Μεταφράσεις κ.λ.π. εὐχαρίστως δεχόμεθα, φίλτατε Πρίγκηψ Μεσσηνίας. Δραχ. 2,50 ἐλήφθησαν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν.

Δρ. 4,30 ἐλήφθησαν, φίλτατον Ἀεράκι τοῦ Ἀκρωτηρίου, σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Δρ. 2, φίλτατε Φάνη Πατρεῦ, ἐλήφθησαν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Δρ. 3, ἀντίτιμον Μ. Δημοσιεύσεως, ἐλήφθη, φίλτατε Πλάτανε, σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Λύσεις ἐλήφθησαν : Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων, Λαμπαδία, Φεῖδων, Κλέοδις, Ἐκάτη καὶ Ἐρημιά.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα : Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, Γέρω Κροῦγερ, Ἰππότης τῆς Αἰγίνης, Μαργαρίτα καὶ Κέκκινος Κρίνος.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : Ἡ Ἀνεμοζάλη μὲ τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημιτίδος καὶ Ἄλμυρον Κῦμα.— Τὸ Θῦμα τῆς Φρεαττύος μὲ τὰς Δίδας Ἰφιγ. Μπρισιμιτζάκη καὶ Ἀθηναῖν Μπαξεβανάκη (ἃς κάλλιστα γνωρίζεις).— Ὁ Ναύτης τοῦ Ἀργολικοῦ μὲ τὸν Βράχον τῶν Σπετσῶν καὶ Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ.— Ὁ Πρίγκηψ Δάκκαρ μὲ ὅλας τὰς συνδρομητριάς μας, τὸν Ἀρχηγόν τῆς Πατρεμινέτας, Νοσταλγόν καὶ Χιονοσκεπῆ Ταῦγετον.— Ὁ Λαμπαδίας μὲ τὰς Δίδας Φιφὴν Μπίσμπα, Ἀναστ. Παπαδημητρίου, Μαρ. Χαρόδη, Ρεάν Σουλδιαν, Ἀγαμέμνονα καὶ Χρυσὴν Καρδίαν.— Ἡ Ἐκάτη μὲ τὸ Ἀεράκι τοῦ Ἀκρωτηρίου, Κόρη τῆς Ἀνοίξεως, Κόκκινην Σημαῖαν, Ἀστερόεντα Οὐρανόν, Ἀστερόεσσαν Νύκτα, Καδρόνιον Ἡλιοτρόπιον, Κυανοῦν Κρίνον καὶ Ἀρπαγα τῆς Ἰβρίας Ἐλένης. Ἡ Βελοφόρος Ἀρτεμὶς μὲ τὸν Νάρκισσον, Γιατρὸν τοῦ «Ἐσπέρου», ὄλους τοὺς Ἀγγέλους, Ἀδάμαντα, Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν, Ἀεράκι τοῦ Ἀκρωτηρίου, Ἐρωτευμένον Συριανόν καὶ Ουμωμένον Κώνωπα.— Ὁ Γέρω Κροῦγερ μὲ ἅπαντας τοὺς συνδρομητὰς μας.— Ἡ Προποντιὰς Αὔρα μὲ τὴν Ἐκάτην καὶ Ἠχώ τοῦ Πόντου.— Ὁ Γιατρός τοῦ Ἐσπέρου μὲ τὸν Ουμωμένον Κώνωπα (εἰ δυνατόν Ἀγγλιστί), μὲ τὴν Ὠγράν Σελήνην καὶ Μιμόζαν (μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ στείλουν αὐταὶ πρῶται καὶ μὲ τὰ ἀρχικά τῶν, εἰ δυνατόν).— Ὁ Ἀρπαξ τῆς Ὠρίας Ἐλένης μὲ τὰς Δίδας Ἐλ. Βοηκλή, Ἐλ. Σβορώνου καὶ Ἀστερόεσσαν Νύκτα.— Ὁ Ἀδάμας μὲ τὴν Γερροντοκόρην.

Χαιρετισμοί, πληροφορίες κ. λ. π. Ἡ Φιλόγῳ Ἰωάν Κόρη ἀπαντᾷ εἰς τὴν Τζέννυν (ἣν δὲν γνωρίζει) ὅτι ἡ ἡρα, φαίνεται, ἐνυπάρχει εἰς τὰ ἰδικὰ τῆς φαγητὰ καὶ ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν ἔγραψε τὰ ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ τοῦ «Ἐσπέρου» διετέλει ὑπὸ τὴν ζάλην τῆς.— Ὁ Κόκκινος Κρίνος, ἢ Μαργαρίτα, τὸ Ἡλιοτρόπιον καὶ ὁ Κυανοῦς Κρίνος προσφέρουν τὰ σεβάσματά των εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν εἰς οὗ τὸ βασίλειον κατατάσσονται.— Ἡ Ἀνεμοζάλη χαιρετᾷ τὴν Δίδα Θάλειαν Παυλάτου.— Ὁ Γ. Ν. Κ. ὁ Πατρὺς χαιρετᾷ ὄλους τοὺς συνδρομητὰς μας καὶ ἰδιαίτερος τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα, εἰς τὸ ὁποῖον δηλοῖ ὅτι ἡ γνωστὴ αὐτῷ φράσις ἐτέθη ὡς ρητὸν καὶ τὸ εὐχαριστεῖ διὰ τοὺς ἐπαινοὺς.— Ὁ Φεῖδων εὐχαριστεῖ πολὺ τὸν Ἀγαμέμνονα διότι ἐνίστε τὸν ἐνθυμεῖται μὲ ὠραίας κάρτας.— Τὸ Ἀεράκι τοῦ Ἀκρωτηρίου χαιρετᾷ τὸν Κένταυρον καὶ τὴν Παπαρούναν.— Ὁ Ἀγαμέμνων συγχαίρει ἐγκαρδίως τὸν ἀγαπητόν του ἐξάδελφον κ. Σπ. Κακριμάνην διὰ τοὺς ἀραβιδῶνας του μετὰ τῆς Δίδος Βασιλικῆς Κορούλη καὶ τῷ εὐχεται ταχεῖαν στέψιν καὶ ἀπόλαυσιν παντὸς ἀγαθοῦ. Ὁ ἴδιος παρακαλεῖ τὴν Ἐρυθρὰν Βιολέτταν νὰ μὴ ἀνησυχῇ διότι προσέχει καὶ δὲν εἶναι φοιτητὸς, ὡς ὑποθέτει, γνωρίζει ὅτι εἶναι εἰς τὸ μέσον ὁ φίλος του «Χριστάκης» ὅστις τὸν ἀγαπᾷ καὶ θὰ σπεύσῃ νὰ τῷ εὕρῃ τρόπον σωτηρίας. Προσεχῶς ὅμως θὰ ὀπάγῃ εἰς Ἄργος καὶ τότε θὰ τὰ εἴπωσι κάλλιστα.— Ἡ Προποντιὰς Αὔρα χαιρετᾷ τὸν κ. Κ. Μισσηλίδην καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι πολὺ ἐπεθύμει νὰ τὸν συνώδευεν κατὰ τὸ προσεχὲς ταξείδιόν του εἰς Ν...— Ὁ κ. Σπυρ. Γ. Κακριμάνης συγχαίρει τὴν φοιτητικὴν νεολαίαν τοῦ Ἄργου διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ συλλόγου αὐτῶν «Φεῖδων» καὶ τοῖς εὐχεται καλὴν πρόοδον καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερῶν σκοπῶν των, ὁ ἴδιος παρακαλεῖ τὴν Τζέννυν νὰ τῷ δηλώσῃ τὰ ἀρχικά γράμματα τοῦ ὀνόματος τῆς καὶ τότε θὰ τῆς ἀπαντήσῃ λεπτομερῶς, ἐν τούτοις τὴν πληροφορεῖ ὅτι τὰ σ κ ο ν τ ἄ μ α τ α δὲν τὰ ἔχει σπουδαία διότι πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ ἐμπόδιον διὰ νὰ σκοντάψῃ τις. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἱστορικὰ σκοντάματα εἰς τὰ ὁποῖα πίπτει καὶ ἄλλος στη λάσπη. Ὑποθέτει δὲ ὅτι εἶναι ἡ Ἐλ. Γ. Στ. ἢ ἡ ἐξαδέλφη τῆς ἢ διδασκάλισσα ἣτις πέρυσιν τὴν ἐδίδασκε χειροτεχνήματα ἢ καὶ ἡ Ἀρ. Τομ. ἐν συνενοῦσαι μὲ τὴν Εὐρ. Δ.— Ὁ Ἀστερόεις Οὐρανὸς πληροφορεῖ τὴν Ἐλεοῦσαν Καρδίαν ὅτι ἡ τρωθεῖσα καρδία ἱάται διὰ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ τρώσαντος αὐτῆν.— Ὁ Πρίγκηψ Δάκκαρ ἀσπάζεται τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης καὶ Χιονοσκεπῆ Ταῦγετον εἰς ὃν φαίνεται, ἀρέσουν πολὺ τὰ ταξείδια, ἀλλὰ λείπει 15 ἡμέρας τώρα καὶ ἡ παρέα ἔχασε τὸν πρόεδρόν της.— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν προσφέρει τὰς προσοφάσεις του τῇ Α. Μ. τῇ Βασιλίῳ τῶν Ἀνθῶν καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ μὴ τὸν παρεξηγήσῃ ἂν δὲν ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ τῇ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του. Ἡλθεν ἐνταῦθα διὰ κατεπειγούσας ὑποθέσεις τοῦ Βασιλείου των, ὅταν ὅμως προσεχῶς ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν ἀγαπητὴν πρωτεύουσάν θὰ ἐπιζητήσῃ νὰ τὴν συναυτήσῃ καὶ ἐκτελέσῃ ὅ,τι τόρα ἡ ἔλλειψις χρόνου τὸν ἤμποδισε νὰ κάμῃ. Ἐπίσης τὴν παρακαλεῖ νὰ μὴ βραδύνη τὴν ἀποστολὴν τῶν Cartes-Postales ἃς ἀνυπομένως ἀναμένει.— Ὁ Ἀγαμέμνων ἐρωτᾷ τὴν Κόρη τῆς Ἀνοίξεως πῶς τῇ ἐφάνη ἡ ἀπάντησις του εἰς τὴν βραχεῖάν της ; δὲν ἀπήντησε ὀρθῶς εἰς τὰ περὶ τῶν πληροφοριῶν, ἅτινα ἐρωτᾷ καὶ ἅτινα συμβαίνουν καὶ τοῦ ἴδιου ;

Προσεχῶς :

ΤΑ ΠΟΙΚΙΛΑ,

ὑπὸ ΓΟΡΓΙΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Ἀυγούστου ἔ. ἔ.

77. Λεξιγραφίος.

Ἄν δύο θεότητες γνωστὰς θελήσῃς νὰ ἐνώσῃς
Νόσον τοῦ σίτου, φίλε μου, εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόκκινης Σημαίας.

77. Συλλαβόγραφος.

Ῥῆμα, ἐπίρρημα—χωρὶς κεφάλι—καὶ γράμμα ἀπλοῦν
σύνηθες ὄνομα τῶν γυναικείων ἀποτελοῦν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδερσπ.

78. Ἱστορικὴ Ἐρώτησις.

Ποία νῆσος Ἑλληνικὴ ἔχει τὸ ὄνομα ἀρχαίου βα-
σιλέως βασιλευσάντος περὶ τὸ 327 π.Χ. ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος Λάκκαρ.

79. Λογοπαίγιον.

Ποία Εὐρωπαϊκὴ πόλις εὐρίσκεται εἰς τὰ γραφεῖα ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φεΐδωνος.

80. Γρῆφος.

ὁ
Η εθα—γένεια   ναι
                                 τὸ   υβ ὁμοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστερόεντος Οὐρανοῦ.

λ Τέλος τοῦ β' διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων.

ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ ΜΤΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

M. ΚΟΛΛΑΡ

23—Ὄδὸς Εὐαγγελιστρίας—23

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἀρώματα Μανδύλιον.— Πανίδος εἶδους Ἀρώ-
ματα.— Σάπωνες Ἀρωματικοί.— Κολώνια
κατ' ὀκτῶν.

Α. δρ. 3.50 Α. Α. δρ. 6. EXTRA δρ. 10.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ

Λέγεται ἐπισκέψεις 9-12 π.μ. καὶ 2-5.μ. μ.

Ὄδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν 13.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

[Ἡ λέξις διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς μας λεπ. 5, διὰ δὲ
τοὺς μὴ τοιοῦτους ἰδιαιτέραι συμφωνίαι]

Ἀνοικτὴ Ἐπιστολή.

Κον. Δημήτριον Κ. Χαρδάτην

Διευθυντὴν τοῦ "Ἐσπέρου"

Ἀθήνας.

Φίλων Ἀριστε !

Βαθειά-βαθειά ἀπὸ τὴν καρδιά μου μιὰ ὀλόθερμη
εὐχὴ συγχαρητήριος ἐξέρχεται ἐπὶ τῇ εἰσαγωγῇ σου
εἰς τὴν Βιομηχανικὴν τῆς Ἑλλάδος Τράπεζαν.

Δέξου τὴν εὐχὴ διατυπωμένη μὲν ἄνευ χά-
ριτος καὶ πολλῶν compliments, προερχομένη ὅμως
ἀπὸ καρδίας βαθύπλουτον εἰς εὐλικρίνειαν καὶ θερμὴν
δι' ἐσὲ ἀγάπην.

Με χίλια φιλά.

Σῦρος.

ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Ἀναχωροῦσα διὰ Κωνσταντινούπολιν ἀποχαιρετῶ
τὸν Βασιλέα καὶ Βασίλισσαν τῶν Ἀνθῶν ὡς καὶ
πάσαι τὰς συναδέλφους μου Κυρίας τῆς τιμῆς.
Ἀνθισμένη Ῥοδωνιά.

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν. Ἀμάραντος,
Γραφεῖα «Ἐσπέρου».

Εἰς τὴν κ. Μ. Λούθη τεκοῦσαν πρό τινων ἡμερῶν
θῆλυ, εὐχομαι ὀλοφύχως νὰ τῆς ζήσῃ ἐν υγείᾳ καὶ
εὐτυχίᾳ.

Ἀμάραντος.

Ἀπὸ 1ης Ιουλίου

99 ΜΙΜΗΣ

Ἐβδομαδιαία θεατρικὴ ἐπιθεώρησις.

Διευθυντὴς ΜΙΜΗΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΗΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΑΝΝΗΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΡΓΕΙ

Ἐκομίσθησαν εἰς πλουσίας συλλογὰς διὰ τὰ
θερινὰ εἶδη.

99 ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ: Οἱ διαπρεπέστεροι λόγιοι καὶ καλλιτέχναι.

ΕΙΚΟΝΕΣ: Ἔργων καλλιτεχνῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων ζωγράφων
καὶ γλυπτῶν.

👉 ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὄδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 85.

✿ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ✿

Ἐτησίᾳ δρ. 12.— Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἔρ. χρ. 12